

Sygn. akt IV KK 424/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 lutego 2015 r.,

sprawy **R. S.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 lipca 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 28 marca 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 28 marca 2014 r., skazał R. S. na dwie kary po roku pozbawienia wolności za dokonanie dwóch kradzieży z włamaniem do mieszkań oraz na trzy kary po 2 lata pozbawienia wolności za trzy ciągi przestępstw kradzieży z włamaniem do mieszkań – 11 w formie dokonania i 2 w formie usiłowania, a na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2014 r. apelacji oskarżonego i jego obrońcy oraz prokuratora, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc w niej zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, to jest art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej zażądał w pisemnej odpowiedzi na kasację jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym.

Podzielając zawarte w prokuratorskiej odpowiedzi na kasację wywody i nie dostrzegając potrzeby ich powtarzania, co przecież byłaby postąpieniem zbytecznym, a więc i w jakimś sensie nieracjonalnym, Sąd Najwyższy za celowe uznał jedynie zaakcentowanie dwóch okoliczności.

Po pierwsze – sformułowanie w kasacji zarzutów naruszenia zasad obiektywizmu, *in dubio pro reo* i swobodnej oceny dowodów oraz reguły określającej postawę faktyczną wyrokowania w oderwaniu od zarzutów stawianych orzeczeniu drugoinstancyjnemu nastąpiło wbrew regulacji zawartej w art. 519 k.p.k. W ten sposób skarżący podjął próbę skłonienia Sądu kasacyjnego do przeprowadzenia ponownej kontroli apelacyjnej.

Po drugie – jakkolwiek motywacyjną część zaskarżonego wyroku trudno uznać za wzorcową, to jednak, zważywszy na szczegółowość uzasadnienia wyroku Sądu *a quo* i wartość argumentacji skarg apelacyjnych R. S. i jego obrońcy, należało uznać, że Sąd odwoławczy wywiązał się w dostatecznym stopniu z nałożonych na niego przez art. 457 § 3 k.p.k. powinności. Warto odnotować, że twierdzenie o obrazie tego przepisu obrońca nie powiązał z obrazą także art. 433 § 2 k.p.k. Nie było więc podstaw, aby przyjąć, że poza zakresem rozpoznania apelacyjnego pozostały kwestie mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k., a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

